

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Quotidiana Christiani Militis Tessera

Stanyhurst, Guillaume

Coloniæ Agrippinæ, 1710

8. Dies Februarii. Nunquam erit homini pejus in morte quam ubi erit mors
ipsa sine morte.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45477

fuerit oblitus: quia misericordem Deum invenire poterit, qui eum justum non timet. Ne timeas mortem judicium, time ante mortem Judicem, nec pretio, nec prece est exorabilis. Juxta illud.

Judicis est recti nec munere, nec prece flecti.

8. DIES FEBRUARII.

Nunquam erit homini pejus in morte quam ubi erit mors ipsa sine morte.
S. Augustin. de Civit. cap. 11.

Timenda I. **I**N homine graviter infirmo, ut plura mors illi qui commisit timenda. Tamen enim illius exercendae ad huc superat facultas; quae tamen non difficultas? Obruent aegrotantem aegritudo corporis, & animi, dolor, infirmitas, insomnium, inquietas, vigiliae. Coquet febrilis ardor viscera, obtundet gravedo caput. Quis modus discutienda ut par esset conscientiae? Morbus ingravescet, mittendus erit sanguis, pharmatica sorbenda, adhibenda remedia, fastidio erunt medicamina & cum vacillare ceperint, terrori. Ubi conclamatum fuerit, quam gravis erit mortis nuntius. Sed quid? Quando circumdabunt me dolores mortis, torrentes iniquitatis, ac pericula inferni? Ponetur ante oculos antea vitae turpitudine, apparebit sublato furo peccatorum gravitas, in proximo erit damnationis periculum, & exorabilis sa-
veritas

veritas Judicis. Terrebit sententia futura peremptoria decreto nunquam revocabili. Recurrent in mentem Divini neglectus obsequii, tempus otio, nugisque perditum; occasiones exercendæ virtutis prætermittæ: neglectæ preces, dilata pœnitentia, raro & perfuntoriè usurpata Sacramenta: languor perpetuus: supina socordia; nulla sui abnegatio, exigua Christi imitatio.

II. Ad hæc, dæmonum insidiæ, fortè & aperta vis. Erunt sanè diriores eorum impetus, quia ultimi. Inducent cerebro tunc tenebras, ut conturbet: nunc lucem malignam, ut præfidam; subindè gravitatem exaggerabunt peccatorum, ut desperem: mox extenuabunt, ut parvipendam. Omnibus machinis me adorientur, & omnibus modis ac viis aggredientur, iis præsertim, quibus aliquando sciunt me succubuisse. Ex ea me maximè parte invadent, qua debilior inveniar. Quid! Quandò crucifixus afferetur, cujus plagas irrita verò: quandò cereus accendetur, index bonorum operum quæ neglexero. Quandò nomen Dei invocabitur, quod prospexero? Quid tunc solatii, si nunc Gratiam respuo! suprà gladius dependebit Divinæ Justitiæ, infrà erit sepulchrum patens: intrà rodet vermis conscientiæ, extrà plorabunt amici, vel agnati, qui nec dolorem lenire, nec mortem poterunt vel momento retardare. Uxor dotem filiarum: Filius jus primogenituræ, gener pecuniam dotalem, medicus solatium, servus libertatem, famuli mercedem, creditores debita petent.

III. Vergente morte, instante puncto; vires me destituent, membra rigeunt, sensus deficient, cor palpitabit, premetur anhelitus, squalebit vultus

offundentur oculi, corporis se compages contrahent
& ultimam calamitatem testata, uno flatu reddent
spiritum, & eo ipso mors animam sejunget à corpo
re: vita discedet, homo desinet, & omnis cum eo
splendore evanescet. Sed inter hæc omnia maxime
formidabilia nihil est formidabilius in morte, quam
timor mortis, illic ubi mors erit sine morte. O mor
talis, dum hæc tibi morituro eventura consideras,
necdum peccare formidas? Cùm igitur omnis vita
nostræ error oriatur ex oblivione finis, in quem ille
præcipitat, revocemus illam jugiter in mentem, in
oculos, in continuam ejus meditationem. Hujus ob
livio multorum est perditio: ut bene D. Gregorius
(a) *Vitam carnis quasi permanentem diligunt, quam
quanta sit vita sequentis aternitas non attendunt,
cumque soliditatem perennitatis non considerant, ex
ilium patriam, tenebras lumen, cursum stationem per
tant; quia qui majora nesciunt, judicare de minimis
nequaquam possunt. Spernas vitam præsentem, tu
non metuas mortem imminemem. Desipis, si illam
censeas dignam amore, sapias, si judices plenam do
lore. Suffragatur mihi Poëta:*

Fallitur inspiens vita præsentis amore.

Sed sapiens novit, quantum sit plena dolore.

9. DIES JANUARIII.

Mors universis gaudiis finem imponit, ita
ut cùm esse desierint, nec fuisse putentur.
Laurentius Justin. Tract. lig. vit.

I. Vidi-

[a] *Greg. l. 8. mor. c. 8.*